

[Søren P. Larsen.]

Forsvar, og naar Rigsdagen har taget sin Stilling med behørig Hensyntagen baade til det finansielle og til, hvad der militært set kan kræves af os, saa mener jeg, det er ret rimeligt, at der ogsaa fra denne Plads bliver rettet en Appel til vort Forsvars Befalingsmandsstand, en Appel, som jeg tror man med fuld Tryghed kan fremsætte, fordi jeg føler mig overbevist om, at den vil blive opfattet i samme Aand som den, hvori den fremsættes. Jeg mener, at Kravene til den danske Hærs og Flaades Befalingsmandsstand lige fra den øverste til den nederste maa blive større, naar man skal opretholde det Værn, vi skal have, med en begrænset finansiell Ydelse. Kravene til den enkelte Befalingsmand og til hele Standen kan synes større, men jeg tror, at vor Befalingsmandsstand, naar Loven træder i Kraft, vil være i Stand til at opfylde de Krav, der i saa Henseende stilles. Jo vanskeligere Opgave, jo større Krav, des mere Energi og des mere Omhu tror jeg der vil blive udvist fra Befalingsmandsstandens Side, saa man med færre Midler og med færre Øvelsesdage, baade under den første Uddannelsesetid og senere under Manøvrerne, kan naa til et tilfredsstillende Resultat. Jeg har den Tro, at baade Hærens og Marinens Befalingsmandsstand vil kunne opfylde ogsaa disse Krav.

Vi har i disse Dage ogsaa hørt de gamle kendte Toner om de store Fremskridt paa Folkefredens Vej, som vi allerede skulde være naaet frem til. Jeg ved ogsaa meget vel, at vi alle ønsker at naa frem til de Tilstande, som er det store Ideal, som vi har Lov at stræbe frem imod, men jeg tror, naar jeg skal sige min oprigtige Mening, at Maalene ligger et godt Stykke ude i det fjerne. De ligger vist meget langt borte fra den Virkelighed, vi er inde i. Naar vi ser os om i de forskellige Lande, er det ikke absolut givet, synes jeg, at vi dør faar Øje paa Fredens hvide Engel, der har fæstet Bo. Ligesom det tog Hundreder af Aar, før Rets-tanken sejrede indadtil i selve de enkelte Folkesamfund, saa man ikke længere tog sig selv til Rette, saa Næveretten afløstes af den Ret, som blev tilvejebragt ved betryggende Love, som det store, langt det største Flertal af Befolkningen bøjede sig for, saaledes tror jeg ogsaa, det vil tage uhyre lang Tid, før de ideale Tilstande, som visse Personer drager saa stærkt frem, vil kunne findes i den Verden, vi lever i. Jeg tror, vi skal stræbe frem derimod, men jeg tror, at Maalet er meget langt borte, og vi gør efter min Opfattelse klogt i at indrette os efter de Virkelighedsformer, som vi kender fra det daglige Liv,

og som giver sig til Kende rundt om i de forskellige Nationer. Jeg skal derfor anbefale det foreliggende Lovforslag til villig Behandling i det høje Ting.

Holstein: Det er lykkeligvis sjældent, det hører ikke til Dagens Orden, at der paa Rigsdagens Bord lægges et Lovforslag om et stort og højvigtigt, for Land og Folk betydningsfuldt Anliggende, hvor Misforholdet mellem Lovforslagets Titel og dets Indhold er saa skærende dybt som i det foreliggende Tilfælde. Hvis i det civile, borgerlige Liv, i det praktiske Forretningsliv en Vare blev falbudt under en Etikette, der stod i saa forbløffende Modstrid med Varens Art og Beskaffenhed, vilde den paagældende Forretningsmand utvivlsomt ifalde en meget høj Bøde for urigtig Varebetegnelse, om ikke Fængselsstraf under skærpene Omstændigheder. Men den højtærede Forsvarsminister vil jo sikkert, som det plejer at være Skik her i Landet, skyde sig ind under, at Sagkundskaben, den militære Sagkundskab, staar bagved hans Forslag. Fra konservativ Side, som er det andet forsvarsvenlige Parti her i Landet, kræver man i Modsætning hertil tværtimod, at den militære Sagkundskab skal spørges, inden man overhovedet vil inlade sig paa Forhandling om dette Forslag. Der er altsaa imellem den højtærede Forsvarsminister og den ærede Ordfører for det konservative Parti en meget stor Divergens med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved militær Sagkundskab. Jeg maa sige, at jeg forstaaer saa godt denne Modsætning, for Forholdet er jo efterhaanden blevet dette, at naar Politikerne skal drøfte militære Anliggender, militære Reforme, spørger de først og fremmest: Hvor langt kan vi gaa ned med Nedsikring og finansiell Besparing uden at risikere, at vi ikke beholder i hvert Fald saa megen militær Autoritet bag vor Plan, at vi kan sige, at den er billigt af Sagkundskaben? Og fra Militærautoriteternes Side spørger man sig selv: Hvor meget kan vi fastholde af militærtekniske Hensyn uden at risikere at blive fuldkommen desavoueret og negligeret af Politikerne? Det er paa Grundlag af denne Tovtrækning, at danske Militærførelse plejer at komme til Verden.

Nu maa jeg sige, at hvis forsvarsinteresserede Kredse her i Landet, de Dele af Befolkningen, som ønsker, at Danmark skal have et tidssvarende Forsvar, ikke i Aarevis havde været i, om jeg saa maa sige, saa fin Træning